

טוב העלון השבועי להסות בה'

הסוד של רשב"י

שהנשמה נהנית ממנו ואין הגוף נהנה ממנו? זה הריח". אותו זקן רץ עם ההדסים בערב שבת, **בכדי לזכות את הרבים, לקדש ולהשפיע על הנשמה שלהם, על ידי שירומם את נשמתם בעזרת ברכת הריח.**

רשב"י ראה זאת ואמר: 'בתחילה התפלאתי כיצד מבזבזים יהודים את זמנם היקר והקצר בפעולות מתכלות של זריעה וקצירה בעולם הגשמי, ולא דואגים לנשמתם בחיי הנצח של העולם הבא. אך כעת, כשאני רואה שבחרישה ובזריעה הזו הם לוקחים בשמים - ומזכים את הרבים בכדי לרומם את נשמתם בריח המחיה את הנשמה - אני מבין כי גם הגשמיות הזו כולה קודש, ועל ידי זיכוי הרבים, אדם צובר זכויות שהולכות ומתרבות לפי מספר האנשים שזיכה.

לכן, הם חתמו: "ראו כמה מצוות חביבות על ישראל" ברבים, ולא אמר 'ראה כמה המצוה חביבה' - כי הזיכוי הרבים שעשה הזקן בבשמים - מכפילים את זכויותיו, ונחשב כעושה מצוות רבות, אשר זכויותיו של מזכה הרבים נכפלות לפי כמות האנשים שזיכה...

- המשך בעמוד 3 -

רשב"י הקדוש ורבי אלעזר בנו נמצאים במערה 12 שנה. אוכלים חרובים ושותים מהמעין, בעוד את כל זמנם הם מנצלים ללמוד תורה ולהידבק בה'. לאחר 12 שנה, מודיע להם אליהו הנביא כי הקיסר מת והגזירה התבטלה. שומעים זאת רשב"י ובנו ויוצאים לאוויר העולם. מיד כשראו אנשים הזורעים וחורשים ועוסקים בעולם המעשי והזמני, הם לא יכלו לסבול זאת ושרפו אותם במראה עיניהם. "כיצד ניתן לעסוק בחיי שעה רגעים, ולהניח חיי עולם נצחיים ע"י לימוד תורה ומצוות?", טענו. אך בשמיים לא אהבו זאת. "חזרו למערתכם!", האם להחריב את עולמי באתם?", אמרה להם בת קול. הם חזרו למערה, ולאחר שנה נוספת במערה, כשיצאו שוב לאויר העולם, הם לא נרגעו עד שראו את המחזה הבא: אדם זקן האוחז בידיו שתי חבילות הדסים לכבוד שבת, וממהר להגיע למקומו. "מדוע הינך צריך את ההדסים?", שאלו רשב"י ובנו בסקרנות. "לכבוד שבת", השיב. "אבל מדוע שתי חבילות? מדוע לא מספיק אחת?". "אחד כנגד 'זכור', והשניה כנגד 'שמור'". מיד כשראו זאת שמחו, נרגעו ואמרו: "ראו כמה חביבות מצוות על ישראל".

נשאלת השאלה: **מדוע התפעלו רשב"י ובנו מההדסים של היהודי הזקן? מדוע הם לא התפעלו מהנחת התפילין שלו באותו יום? למה הם לא התפעלו מהציצית של אותו יהודי?** ושאלה נוספת: **"מדוע אמרו: 'ראו כמה חביבות מצוות על ישראל?' והרי היו צריכים לומר 'ראו כמה מצוות ברכת ההדסים חביבה על יהודי זה'?"**

אלא מתרצים תירוץ חריף ונפלא: ריח הבשמים גורם הנאה גדולה לנשמה, כדברי רבותינו (ברכות מג): אמר רב זוטרא בר טוביה בשם רב: מנין שמברכין על הריח? שנאמר "כל הנשמה תהלל י-ה הללוי-ה" - איזהו דבר

לרפואה, פרכסה והצלחה: מ"א ציפורה אחיאל. מנשה ואורה אחיאל. א"ה הדר בת נחמה. דניאל בן ציפורה. אורטל חנה בת הדסה וב"ב. פנינה בת שושנה וב"ב. אושרית בת פנינה וב"ב. משה שמואל בן זלדה. מוריה בת רויטל. גאולה בת דבורה. שרה חיה רפאלה בת רחל. טליה מרים בת דינה וחיים. רות בת מרים הי"ו. ינון בת רחל.

זוש"ק: שולמית בת איריס. יסכה בת מויל. אליס בת פרידה. בתחן בת גילה רוחמה. הדר בת נחמה. זיווג הגון: אודליה וניר בני ציפורה.

העלון מוקדש לעילוי נשמת

מו"א ועט"ר מיכאל בן אורה

קלרה חתון בת סלחה

ולרי בן אירנה

ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי-נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורליה, הרב שמעון בן בחריה. ישראל בן מרים וגרשון. מ"ס צדוק בן נור ומרים בת גליה. יחזקאל בן גורליה. גבריאל בן סמינה. יוסף בן נגיה. פרוחה בת טובה. פנחס בן דינה. שרית שרה בת מריאן. שרית שרה בת ויקטוריה. גלילי הכהן בן כוכבה. יוסף בן תמו. טובה בת מרים. יצחק בן טובה. אסתר בת מויל. תקווה בת פנינה. סופיה שרה בת רוזה. אבלין עדינה בת פרוחה. ר' אברהם בן ר' סעדיה. עמרון אורי בן יוסף. סאן אמנון בן שרה הי"ד, משה כהן בן נוהת ויוסף.

סגולות וישועות

מעלת לימוד הזהר הקדוש

כתב האדמו"ר מקאמרנא זצ"ל (הקדמת 'עצי עדן'):
"בניי ואחיי, הרגילו עצמכם ללמוד בדברי

הזהר והתיקונים בשקידה, ומי שלא ראה אור הזהר מתוקים מדבש - לא ראה מאורות מימיו ולא טעם טעם התורה, ועוד שהוא מטרה הנפש ומזככה, **אפילו אמירה בעלמא מן השפתיים סגולה ותיקון הנפש מאוד**, ובפרט ספר התיקונים שהם תיקוני הנפש ממש מכל פגם וסיג וחולאת".

כתב ב'תיקוני הזהר' (תיקון ל'): "אוי לאלו שאינם רוצים ללמוד את הזהר, מפני שהם מביאים לעולם עוני, מלחמות ואסונות".

כתב ה'בני יששכר מדינוב' ('מעין גנים' פ"א אות ב'): אומר הנביא מלאכי: "ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע, בין עובד אלקים לאשר לא עבדו" - **עובד אלוקים היינו העוסק בתלמוד ובזהר. לא עבדו - העוסק בתלמוד לבדו ללא הזהר**".

כתב ר' יצחק איזיק מקאמרנא זצ"ל: "ולו עמי שומע לי בעקבתא דמשיחא שהרע והמינות גוברים, לשקוד כל ימיהם בספר הזהר והתקונים - והיו מבטלין כל גזירות רעות והיו ממשיכים שפע ואור".

ולא תעוררו קיטרוג איש על רעהו.

בבית היהודי אפשר להיות כבית שמאי - קפדן ההולך ע"פ מידת הדין: 'למה האוכל לא מוכן בזמן? למה אתם מאחרים, והרי קבענו בזמן מסוים? ילדים, אתם לא זזים משולחן שבת עד שתשירו 5 שירים!'. אלא, שעלינו לדעת כי אף אנו מבקשים שה' לא יתנהג עימנו במידת הדין וירחם עלינו, "כל המרחם על הבריות - מרחמים עליו מן השמיים". אם תהיה: 'מעביר ראשון ראשון' - "לא נורא, אני יאכל קרקר עם חומוס. העיקר שקצת נחת". "האיחור הוא משמיים - אתם אינכם אשמים. להבא, תשתדלו להגיע בזמן". "ילדים יקרים בואו נשיר ונעשה נחת רוח לבורא עולם. מי שישיר יפה - יזכה לממתק והפתעה". **כך אוהב ה' את היחס לעמו**!

אנשים לא אוהבים ולא יכולים לחיות לצידו של אדם קצר רוח וקפדן. הם מרגישים סיוט בכל רגע ורגע. אך אם האדם עובד על עצמו. הוא נטל ידיים וממתין למשפחה שתיטול, אזי למרות שהם מתעכבים - הוא אינו כועס, אלא לומד בינתיים דבר תורה, וזוכה לעבוד על מידת הסבלנות, ובכך זוכה שכשם שמרחם על הבריות - ירחמו עליו מן השמיים!.

הלכות והליכות

הרה"ג בנימין חוה / מתוך "אליבא דהלכתא"

שאלה: בחג שבועות קיים מנהג לאכול מאכלי חלב. האם יוצאים ידי חובה בשתיית נס קפה בלבד?

תשובה: בהלכה אין חובה כלל באכילת מאכלי חלב בחג השבועות, אך משום מנהג, נראה שיש לאכול מאכל בדוקא ולא די במשקה, ולגבי גלידה חלבית הדבר נתון בספק ולכן ראוי לאכול עוגה חלבית וכדומה.

ביאורים: הרמ"א (ס' תצד' סעי' ג') הביא את מנהג אכילת מאכלי חלב בחג השבועות, והסביר הטעם כי כמו שבפסח לוקחים שני תבשילין: זכר לקורבן פסח וזכר לחגיגה, כן אוכלים מאכל חלב ואחר כך מאכל בשר. וישנם עוד חמשה טעמים. (כ"י בא מונד ספיה"ע עמ' ס"ט). היוצא מטעמים אלו, שיש עניין לאכול דוקא מאכל חלבי בחג שבועות, ולא די במשקה.

אלא שיש לדון לגבי אכילת גלידה חלבית - האם נחשבת כמאכל יוצאים בה כדברי המנהג או שהינה כמשקה ולא מספיק בכך? ישנה מחלוקת הפוסקים האם גלידה נחשבת מאכל או משקה: דעת ה'אור לציון' (ש"ת ח"ג עמ' קצ"ו) כי הינה מאכל, ואולם דעת מרן ה'חזון עובדיה' (ברכות עמ' קמ"ו) כי גלידה דינה כמשקה. היוצא מכך להלכה: אדם האוכל גלידה בסוף הסעודה, טרם ברכת המזון, האם יברך? - ל'אור לציון' מברך, כי נחשב מאכל קינוח, ול'חזון עובדיה' לא מברך שנקרא משקה. וממילא, אף בנידוננו, לסוברים שגלידה הינה מאכל - יוצא בה ידי חובת המנהג בחג שבועות, ולדעת ה'חזון עובדיה' יתכן ולא יוצאים י"ח, וטוב שיאכל עוגת גבינה.

הקפדת המערה

רבי שמעון בר יוחאי ובנו מסתתרים במערה במשך 12 שנה ומתנתקים מכל זיק של גשמיות. הם נעשים מיום יום יותר רוחניים, כשהם מתעלים בלימוד התורה הקדושה עם אליהו הנביא.

לאחר 12 שנה כשהם יוצאים מהמערה ורואים אנשים המתעסקים בענייני העולם הזה, הם שורפים את כל מי שהם רואים. ראה זאת הקב"ה והורה להם מיד: "שובו מיד חזרה למערה". מה קרה פה? מדוע בורא עולם מוכיח את הצדיקים הללו ומחזירם חזרה אל צער המערה?

אומרים רבותינו כי הקב"ה אומר להם: "כשבראתי את העולם, יצרתי אותו תחילה ע"פ מידת הדין, אלא שראיתי שאין העולם יכול להתקיים כך. על כל עבירה - היה צריך להיות מיד עונש. על כן, שיתפתי את מידת הרחמים, ואני מתנהג עם בריותי ברחמים וחמלה, אני סבלן וארך אפיים, המליץ עליהם זכות ומחכה שיתקרבו אליי, אף שיהא הדבר לאט לאט. כך אתם - אומנם הינכם רואים אנשים שעוזבים חיי נצח, ו'מאבדים' את חייהם בחיי שעה. אך מה אני רוצה? שכמו שאני מביט בחמלה ורחמים, מליץ זכות ומחכה לכל בן ובת שלי שישבו אליי, אף אתם תהיו רחמנים איש לרעהו, תחמלו אחד על השני,

הסוד של רשב"י

הושקע סכום רב של כסף בהסעות ובארגון הטיול, אלא שדוקא באותו יום, קיבלו הזוג בשורה מיוחדת במינה מהבדיקות האחרונות: **לאחר שמונה שנים של ציפיה, אתם אבא ואמא!** הם בכו מאושר ללא הרף והודו לה' בלי סוף. הילד נולד בריא ושלם, כשהסנדק של הילד היה... **רבי דוד אבוחצירא - לא פחות ולא יותר!**

אך הסיפור לא נגמר... אחד החברים הקרובים של משה, התרגש מאד למשמע הבשורה ושאל אותו כיצד זכה לכך. משה סיפר לו על ההוראה השמימית שנתן לו רבי דוד אבוחצירא לעסוק בזיכוי הרבים, ועל הברכה הגדולה שיש בה לזכות בילדים ובסיעתא דשמיא - עזרה של בורא עולם משמיים.

אותו חבר היה מטופל בדיאליזה 3 פעמים בשבוע, והסבל שלו עלה עד לשמיים. הוא שמע זאת והחליט כי אם זה הכוח של זיכוי הרבים - גם הוא הולך על זה עד הסוף. הוא פנה למשה ואמר לו: **"קשה לי במצבי לפתוח זיכוי הרבים ולעשות מבצעים, האם אוכל להיות שותף איתכם ב'אבות ובנים' ובתהילים לבנים ובנות? אתן לכם סכום יפה כהשתתפות באחזקת המפעל הגדול הגדל משבת לשבת!"**. משה ויעל דוקא שמחו מהרעיון, ומאותה שבת גדל התקציב במפעלים הקדושים.

רבותי, זה פשוט לא יאומן! שבועיים בלבד לאחר שהחל אותו יהודי חולה במערך זיכוי הרבים - **חל שיפור משמעותי מאוד במצבו. "נס רפואי", אמרו הרופאים המתפעמים, וכי מצבו הסתדר באופן פלאי, עד אשר כמעט אינו נזקק לטיפולים.**

וכך אומר בעל 'חובות הלבבות' (שער 'אהבת ה'): **"וצריך אתה אחי לדעת, שזכויות המאמין, אפילו זה שהגיע לקצה תיקון נפשו לפני הקב"ה, ואפילו נתקרב למעלת הנביאים - אינן מגיעות..."**

-המשך בעמוד 4 (אחרון) -

לצאת להפסקה קצרה. הרב קם ממקומו, אלא, שכאשר הרים את מבטו למשה, פנה אליו הרב ואמר לו, ללא להכרות מוקדמת: **"דעו לכם, מי שרוצה ילדים וסיעתא דשמיא, שיתעסק וירבה בזיכוי הרבים, זו מעלה עצומה שאין כמוה".**

משה קפא על מקומו, הוא עוד לא פתח את פיו ולא דיבר מאומה, והנה הצדיק פונה אליו ואומר לו את התשובה לבעייתו. יעל אשתו שמעה זאת והחלה להתרגש ולבכות. הם החליטו מיד על פתיחת זיכוי

רבים גדולה. הם יזמו לימוד 'אבות ובנים' בבית הכנסת השכונתי שלהם. הכינו שלטים גדולים בהם התפרסם כי כל אבא שיבוא עם בנו ללימוד תורה ביום שבת אחר המנחה, יקבל ממתק והפתעות. ובנוסף לכך, הודיעו גם על פתיחת תהילים לילדים הצעירים - משה ערך תהילים בשבת לבנים, ויעל אשתו ערכה את התהילים לבנות הצעירות.

בשבועות הראשונים הגיעו ילדים בודדים של השכנים, אך תוך חודש - חודשיים המקום התמלא על יושביו, כשעשרות רבות של ילדים וילדות אומרים תהילים במשך שעה וזוכים שהבל פיהם עולה מעלה מעלה ומביא לעולם ברכה רבה.

לאחר כשלושה חודשיים, החליטו משה ויעל לערוך טיול גדול לכל משתתפי התהילים והאבות ובנים.

על כן, כותב רבי שמעון בר יוחאי בעצמו בזוהר (תרומה דף קכ"ח): **"ואלמלא ידעו בני האדם לכמה זכויות ותועלות זוכים בגלל החזרת החוטא בתשובה, היו הצדיקים רודפים אחר החוטא להחזירו בתשובה כרודף אחר חיים. והקב"ה משתבח בו בכל העולמות".**

בשנה האחרונה לחייו של מרן הרב שטיינמן זצ"ל, הוא כתב בפתק בערב ראש השנה, **כי הרצון והבקשה שלו מהקב"ה לשנה הקרובה היא - שיזכה לזכות את הרבים!**

המעשה המדהים הבא התפרסם בארגון 'הידברות' מתוך עדות של בעלי המעשה: **"משה ויעל, זוג תושבי בני ברק, המתינו שנים ארוכות לילדים. רופאים, תפילות, קבלות טובות, ברכות - מה הם לא ניסו, אך במשך שמונה שנים לא זכו לישועה הנחשקת.**

והנה, לפני כמה שנים (שנת התש"פ), הם החליטו לגשת לראשונה אל האדמו"ר רבי דוד אבוחצירא מנהריה. הם נסעו עד לצפון, כשהבעל הגיע לקבלת קהל ונעמד בתור הארוך אשר זו לאיטו. בינתיים, המתינה רעייתו בחוץ והתפללה מעומק הלב, בכדי שיזכו לקבל תשובה מבורא עולם היכן נמצאת ישועתם.

זמן ארוך של המתנה חלף, עד שלפתע, הורה משמשו בקודש של הרב, למשה כי הגיע תורו וכי יוכל להיכנס פנימה אל החדרון הצדדי, שם נמצא הצדיק. מי שמכיר את החדרון של רבי דוד - נעמדים בתור אחד אחרי השני, עד אשר זוכים לחזות בנועם הקדושה ולדבר עם רבי דוד כמה מילים בקצרה.

התור התקדם ומשה נמצא ממש אחר האדם המדבר כעת עם רבי דוד. בעוד שניות ספורות יגיע תורו של משה. ואז, כשסיים רבי דוד עם היהודי שלפניו, היה צריך רבי דוד

הסוד של רשב"י

היהודי", "ושמרו בני ישראל את את השבת", "השבת תשמור עלינו". הוא עושה כל כך זיכוי הרבים, איך הילדה שלו תמות?! אני מבקש מכם - שהילדה שלו תישאר בחיים". בזכות כך ניצלה הילדה בנס ולא מתה - בזכות זיכוי הרבים של אביה.

ממשיך הרב מאזוז זצ"ל ואומר: "כשראיתי את המעשה הזה בעלון, הבנתי כי שלחו לי זאת משמיים להמשיך בכל הכוח בזיכוי הרבים בשיעור של מוצאי שבת, כי אם יהודי אחד יתחזק מהשיעור - היה שווה הכל!". ומאז ועד היום האחרון בו התאשפז בבית החולים, הוא המשיך למסור את השיעורים, חרף חולשתו, עד אשר מסר את נשמתו טהורה לגנזי מרומים. ת.נ.צ.ב.ה

(הסיפור מתוך הספר המרתק 'מדי שבת' - דרשות שבת של מרן הרב מאזוז זצ"ל. להזמנות: 053-317-883)

כותב ה'אורחות חיים', לרבי אהרון מלוניל זצ"ל (לפני כ-600 שנה): "ואשרי הזוכה והמזכה את הרבים שכל העולם לא נברא אלא בשבילו, שנאמר 'סוף דבר הכל נשמע, את האלקים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם'".

רשב"י הקדוש התפעל מהזקן שזיכה את הרבים בבשמים, אשר הם רמז לרומם את נשמתם הרוחנית, ואמר כי אם עוסקים הם בזיכוי הרבים - שווה להשאירם בזה העולם!.

"המזכה את הרבים - כל העולם מתקיים בזכותו, יראה בנים לבניו, זוכה לעולם הזה והבא, ונכנס ב-12 שנים ואין מי שימחה בידו" (זוהר תרומה)

הרכב ליד בית דפוס שהיה ממוקם בסמוך לגן, בעודו שוכח את הילדה ברכב.

בצהריים, הוא מגיע לגן של הילדה והחל לחפשה. הגננת אמרה לו כי הילדה לא הגיעה היום לגן. לפתע, הוא נחרד ונזכר כי הוא שכח אותה ברכב. הוא רץ מהר לרכב, והיה בטוח כי היא כבר אינה בין החיים. היה זה יום חם מאד, בעודה כבר 5 שעות ברכב! לתדהמתו היה נס גדול - הילדה היתה אדומה ממש, אך...

תשושה וחיה. היא נלקחה אל בית החולים וחיה ניצלו.

לפתע, נזכר אביה, בעל הדפוס בחלום משונה שחלם באותו לילה: הוא ראה בחלומו כי מבשרים לו שהבת שלו צריכה לעזוב את העולם. לפתע, נעמד מרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל בחלום ואמר לבית דין של מעלה: "איך יתכן שהילדה שלו תמות?! הרי הוא מזכה את הרבים, על ידי שמחלק מדבקות מחזקות בחינם: "השבת היא הלב של העם

...אינן מגיעות לזכויותיו של זה המדריך בני אדם לעבודתו יתברך, שזכויותיו נכפלות במעבר הימים ומחזור הזמנים".

מי שמזכה הרבים ומקרבים לדרך ה' גדול מדרגת הנביאים, שכל המצוות שיעשו אותם האנשים שהוא קירב - מגיעות גם אליו לנצח נצחים!.

נמצאים אנו בשבוע של ה'שלושים' למרן הגאון העניו רבי מאיר מאזוז זצ"ל. בשבת 'ואתחנן' התשפ"ג (לפני כשנתיים), סיפר מרן הרב מאזוז את הדבר המדהים הבא בשיעורו בליון: "כבר זמן מה שאינני מרגיש טוב והייתי צריך ללכת לבית החולים. הרופא שלי מירושלים הכריח אותי ללכת אל בית החולים עקב מצבי. ולאחר שהלכתי לבית החולים 'מעייני הישועה' וחזרתי חלש, החלטתי כי אני מפסיק מהיום לומר את השיעור בליון במוצאי שבת. השיעור מצריך אותי להתכונן, ובעקבות החולשה הרבה הפוקדת אותי, אני מפסיק מהיום למסור את הדרשה השבועית.

אלא שלפתע, באותה שבת ראיתי באחד העלונים את המעשה הבא ששינה את דעתי: "מסופר על אדם בעל בית דפוס בנתניה, אשר היה עושה 'סטיקרים' (מדבקות) לזיכוי הרבים ומפיץ אותם בחינם לתליה על הרכבים ובבתים. מדבקות שונות: "ברוך ה' אני נושם", "קמת בבוקר - תגיד תודה! כל השאר זה בונוס".

פעם אחת אשתו ביקשה ממנו לקחת את הילדה לגן במקומה. הוא שאינו רגיל בכך, לקח את הילדה שנרדמה מאחורה ברכב, ומהרגלו, החנה את

ההקדשה המרכזית

העלון מוקדש לרפואה והצלחה: יאיר חיים בן ענבל שרה, שלמה בן אלה, אלונה בת פלינה, רימה בת רינה. זיווג הגון: י.ב.מ. לעילוי נשמת: מרים בת מתתיהו וצביה. רחל גילה בת נח. ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש להצלחת החפץ בעילום שם

תורמים יקרים - שימו לב!

נפתח חשבון חדש לעלון ע"י עמותה:
בנק פאזי (52) סניף 188. חשבון 58-58-74
לכתוב בהערות: עבור עלון טוב לחסות בה!
ניתן לקבל החזר מס על כל תרומה ע"פ סעיף 46

מזל טוב!

לבחורה הצדיקה אודליה אסא לרגל היכנסה בברית הנישואין.
יהי רצון שזכות זיכוי הרבים בעלון - תבנו בית נאמן בישראל!

משפחת אחיאל • משה בריל 9 ת"א • 052-7151858 • daniel777achiel@gmail.com

החידה השבועית!
אדם עשה מלאכה בשבת בבוקר ופטור, ואם עשה זאת בצהריים - חייב?
(חולות לא צלח)
- שבתות עם אורח סגור, יום טובים סגורים, יום טובים סגורים - יום טובים סגורים